

Halottad? Nem hiszem el! Hát ilyen nincs! – hangzanak el a szenzációhajász sztorik beharangozói. Ami így kezdődik nem biztos, hogy igaz. Általában nem.

Két, nem is olyan régen hallott történet van a begyemben: egyik a szétdarabolt csecsemőket, másik pedig egy lagzi nem mindennapi eseményeit meséli el. Lehet csámcsogni rajtuk.

Egyik ismerősöm meséli. Egy helyi lagzin az ajándékokat begyűjtve a vőlegény a násznéphez fordult és így szólt: „Én is készültem. Kérem, nyúljanak az üléshez. Ez az én ajándékom.” Majd fogta a pénzt és – a jelenlevők nagy szörnyűségére – lelépett.

□

Nem mintha nem láttak volna már ilyent,

csupán kissé meglepte őket az , amit a vőlegény hátrahagyott. Állítólag a fényképen – senki

nem látta a felvételt, de hallott róla – a feleség látható, amint éppen lánybúcsúján egy chippendale fiúval tölti – maradjunk annyiban, hogy hajadon korszakának utolsó pillanatait.

Erre persze nagy nevetés tört ki a kocsmában – hol terjedne a pletyka, ha nem ott – és még két ismerős megerősítette a hallottakat. Igaz egyikük sem tudja a lakodalom pontos időpontját, sem azt, hogy hol és kikkel történt az eset. Ilyen nagyváros azért nem vagyunk. Ha ez valóban megtörtént, akkor, hogy lehet az, hogy arról a minimum 200 meghívót kiosztó ifjú párról senki sem tud egy szót sem, nem is beszélve a kurta-furcsa mennyegzőről.

□

A negyedik forrást is csekkolom:

megkérdezem a taxist. Mégiscsak ő jár-kezel egésznap a városban, ha ő nem tud róla, akkor senki. Persze, hogy tud róla. További információk is kiderülnek, de nem visz közelebb a megoldáshoz ez sem.

Már-már azon kezdek gondolkodni, hogyan lehetne ennek utánajárni. A válasz egyszerű: sehog, mert csak úgy járnék, mint [a csecsemős üggyel](#) .

Minden félévben szájra kel és mesélteti magát a kibelezett, kidobott kisgyerekek mítosza. De itt a sornak messze nincs vége. Időközönként a mentős kollégák mesélik, hogy megint azzal hívták fel őket, hogy kinek szorult egyik-másik testnyílásba ilyen meg olyan tárgy. Ezek a

félévenként szárnyra kapó urban legendek.

□

Csak tudnám, ki találja ki ezeket a fantáziadús, olykor szaftos, de mindenképp meghökkentő történeteket? Kinek van erre ideje? És ha már van, miért nem készíti róla fényképeket is. Legalább photoshopban.